

skadeområdet er helt specielt, fordi de mennesker, der bliver ramt, som oftest bliver ramt direkte på grund af deres arbejdsgiver, som de er så afhængige af i hverdagen. Derfor er det fuldstændig forkasteligt, at arbejdsskadeområdet bliver omfattet af den her lov.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det hr. Ole Stavad som ordfører for Socialdemokraterne.

Ole Stavad (S):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr har fuldstændig ret i, at det under udvalgsbehandlingen blev afdækket, at der ikke var taget ordentligt hånd om risikoen for en forældelse, som vil ramme mennesker på en urimelig måde. Derfor har vi så også i den seneste fase – vi, der har med det at gøre i Arbejdsmarkedsudvalget – været stærkt involveret. Det har hr. Jørgen Arbo-Bæhr også.

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr har været med i samtlige drøftelser, og jeg var helt bekendt med, at Enhedslisten ikke ville stemme for forslaget, men det var min klare opfattelse, at også Enhedslisten var enig med os andre i, at vi med de ændringer, vi har fået aftalt med ministeren, som vi skal stemme om om et øjeblik, faktisk har løst de problemer, hvor mennesker på en urimelig måde kan blive ramt af forældelse.

Kl. 11.00

For når hr. Jørgen Arbo-Bæhr taler om, at vi går fra en 20-års- til en 5-års-forældelsesfrist, er det jo en sandhed med meget store modifikationer, for det afhænger af, hvornår den pågældende forældelsesfrist begynder at løbe. 20-års-forældelsesfristen, som den er i dag, gælder fra det tidspunkt, hvor skaden opstår, også uanset om det først viser sig at blive klart for den pågældende på et senere tidspunkt.

Det, der er lykkedes, har ikke kun været at få ændret 3-års-fristen, som var i det oprindelige lovforslag, til en 5-års-frist, men også, hvad der for mig at se måske er endnu vigtigere, at vi har fået tidspunktet, hvor 5-års-fristen begynder at løbe, gjort klart, så man ikke bare efter de sædvanlige regler skulle vide eller burde vide, men at vi har fået burde vide præciseret i lovteksten, sådan at først fra det tidspunkt, hvor den pågældende ikke kun ved, at man har en lidelse, men også ved, at den pågældende lidelse er arbejdsrelateret, og også ved, at den pågældende lidelse

er noget, der kan udløse en erstatning, tæller de 5 år.

Og der vil være situationer med den lovgivning, vi nu lægger op til at vedtage, hvor der faktisk sker forbedringer.

Hvis vi tager hr. Jørgen Arbo-Bæhrs eksempel, det første, han nævnte med togmedarbejderen, der har været ansat i 25 år, kan vi sige, at alt efter hvornår det nu tæller fra, er fristen på de 20 år i dag en absolut grænse. Det vil sige, at man efter 20 år vil have mistet alle rettigheder.

Der ændres loven nu fra 20 til 30 år, og først på det tidspunkt, hvor man har været fuldstændig bevidst om, at det var en arbejdsskade, hvor man har været fuldstændig bevidst om, at den pågældende arbejdsskade giver adgang til erstatning, og hvor man intet har foretaget sig i de 5 år, mister man retten til at rejse sagen.

Tilsvarende vil der for sager, der bliver rejst ved Arbejdsskadestyrelsen, hvor man efterfølgende kan rejse den ved domstolene, nu, efter at arbejdsskadesagen er afgjort, blive en tillægsperiode på 3 år; det er 3 år oven i, for at man kan tage stilling.

Så jeg er enig med hr. Jørgen Arbo-Bæhr i, at det lovforslag, der oprindeligt blev fremsat, på ingen måde i rimelig grad havde taget højde for de særlige forhold i forbindelse med arbejdsskader.

Men jeg må indrømme, at selv om jeg var vidende om, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr og Enhedslisten ikke følte, at de ville stemme for lovforslaget, så skuffede det indlæg, hr. Jørgen Arbo-Bæhr havde for et øjeblik siden her fra talerstolen mig, fordi hr. Jørgen Arbo-Bæhr har været konstruktiv i hele forløbet for at nå en løsning, der var bedst mulig. Og efter vores opfattelse har vi nået en samlet løsning, som vi kan stå ved.

Derudover er der enighed om, at så tidligt som muligt vi har et billede af virkningen af det her, vender ministeren tilbage, og så tager vi en fælles drøftelse af, om der skulle være opstået eksempler, som vi har behov for at løse. Og der er signaleret fra alle omkring bordet, at opstår den slags eksempler, er vi i fællesskab parate til og føler os forpligtet til at tage sagen op og løse det.

Så jeg vil faktisk godt takke justitsministeren for et, synes jeg, særdeles konstruktivt samarbejde for at få fundet en løsning – under tidspres – på en i øvrigt vanskelig sag.